

Kỷ Niệm

"Hoàng xin lỗi, Hoàng không thể ép mình theo Đạo được, chúng mình sẽ mãi là bạn thân nhé".

Những ngày cuối năm này, ai cũng rộn ràng mua sắm Tết, chỉ riêng nó là không hào hứng gì cả.

Một ngày như mọi ngày, nó mở hộp mail để kiểm tra mail. Nó đã rất vui khi thấy dòng chữ hiển thị thư gửi từ bạn. Nhưng nó lại hết sức bất ngờ với những điều bạn nói. Nó không ngờ bạn lại có câu trả lời cho nó nhanh đến thế. "Hoàng xin lỗi, Hoàng không thể ép mình theo Đạo được, chúng mình sẽ mãi là bạn thân nhé". Bạn viết và khuyên nó thật nhiều. Nó đã bật khóc khi đọc xong bức thư ấy.

Những ngày đầu tiên bạn ngỏ lời với nó, nó đã vui lắm. Nhưng nó chưa có tình cảm đặc biệt với bạn. Nó nói rằng hãy cho nó thêm thời gian. Nhưng từ ngày đó nó đã vui rất nhiều. Và dần nó đã có tình cảm với bạn. Ngày Lễ Giáng Sinh, bạn tranh thủ về gặp nó, tặng cho nó một chiếc khăn thật đẹp. Nó vui lắm, đi làm mà cứ tủm tỉm cười. Mùa đông vừa qua là mùa đông ấm áp nhất của nó. Chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến Tết. Nó mong chờ ngày Tết đến thật nhanh để có thể gặp bạn. Sinh nhật nó là một ngày trong dịp Tết. Nó mong ngóng để ngày đó được đi chơi cùng bạn. Bạn là một người không theo Đạo nào cả. Nó luôn nhắc bạn, nếu tiến xa hơn thì bạn phải theo Đạo. Bạn cũng hứa sẽ suy nghĩ và Tết về sẽ trả lời nó. Nó tưởng tượng ngày lễ tình nhân năm nay là năm đầu tiên nó sẽ nhận được hoa với ý nghĩa đặc biệt. Nó mong đợi thật nhiều.

Những buổi tối trăng sáng vàng vạc, bầu trời trong xanh, lại điểm xuyến thêm những ngôi sao lấp lánh sáng hòa thêm những làn gió nhẹ lành lạnh, mát đến dễ chịu, thật yên tĩnh, thật thoải mái. Những ngày cuối năm khí hậu quê nó thích lắm, phong cảnh cũng thật đẹp và nên thơ. Nó ngồi bên hiên nhà và ngắm trăng, nó lại mỉm cười. Nó mơ đến những ngày xa xăm mà có bạn đồng hành bên nó. Đêm nay cũng thế, cũng trăng vàng gió lạnh, trời xanh và sao sáng. Nhưng lòng nó buồn rười rượi. Ông trăng cũng không tròn nữa vì đã là ngày 21 âm lịch, dường như ông trăng cũng đồng cảm với nó. Chỗ khuyết đi của trăng cũng giống như chỗ khuyết đi trong lòng nó. Cảnh vật đêm nay cũng thật yên tĩnh nhưng sao nó không thấy đẹp mà chỉ thấy buồn thấy lạnh. Lòng nó trống rỗng. Như nụ hồng chuẩn bị tư thế sẵn sàng hé nở chào đón mùa xuân bị sâu đục thân cắn, nụ hồng trở nên buồn bã thiếu sức sống. Giờ đây nó phải chuẩn bị thế nào khi gặp bạn? Nên buồn hay vui? Vì Tết này bạn chắc chắn sẽ gặp nó. Nó không biết sẽ mỉm cười hay bật khóc khi gặp bạn. Nó chợt nhớ ra một bài thơ của ai đó trên mạng mà nó gửi kèm trong thiệp sinh nhật nó tặng bạn. "Em sợ..."

Em sợ ...

Em sợ một ngày anh phẩy tay trước câu thơ
Lắc đầu trước những điều làm hồn em trần trở
Trong tế bào không còn phần cho nỗi nhớ
Tình yêu là quán trọ chợ đời

Em sợ một ngày anh sẽ nguôi vui

Trước mắt em nòng nài và môi em khao khát
Trước trái tim em không ngừng bão táp
Anh thân nhiên với em , hối hả với người

Em sợ một ngày anh không dám cho em
Một giây lành nguyên , phút hy sinh khan hiếm
Anh thân nhiên đi và thân nhiên tìm đến
Thần nhiên khuyên em yêu người khác thay mình

Em sợ một ngày vì quá yêu anh
Bao dung mãi em thành nhu nhược
Sợ một ngày không thành như mơ ước
Em cô đơn trong hạnh phúc mây mù

Nó thấy bài thơ sao giống nó đến thế. Đã hơn 12 giờ khuya nó vẫn ngồi đó. Buồn mênh mang. Nhưng rồi nó đưa ra kết luận, nó phải chấp nhận và đối diện sự thật. Bây giờ nó không nghĩ nữa, nó đi ngủ. Nó sẽ ngủ một giấc thật sâu, sáng mai nó dậy đi Lễ, mọi muộn phiền trong nó sẽ vơi đi. Ngày mai, nó sẽ vui vẻ trở lại, trong miền ký ức của nó có một cánh cửa đóng lại. Đằng sau cánh cửa ấy là những kỷ niệm đẹp của nó và bạn. Nó hy vọng sau cơn mưa trời lại sáng. Cảnh vật sẽ tươi đẹp hơn nhờ cơn mưa ấy.

Tác giả: Bee, Ngày đăng bài: 05.02.2010
<http://www.sinhvienconggiao.net>